

דבר תורה לשבת

מאת הרב גור גלון

פרשת ויקהל-שקלים להיות שותפים

אני כותב הפעם את הדברים, ברגעים מיוחדים ומרגשים, אחרי שבוע של עבודה, אחרי כינוס של רבים מאד מתלמידי, בוגרי ותומכי הישיבה ביום ראשון, אנחנו נמצאים כעת בדקות האחרונות של מבצע 'לימוד המונים', מבצע ברוחו של הרב קוק שלימד אותנו את היסוד:

הצדיקים הטהורים אינם קובלים על הרשעה אלא מוסיפים צדק, אינם קובלים על הכפירה אלא מוסיפים אמונה, אינם קובלים על הבערות אלא מוסיפים חוכמה.

השתדלנו רק להוסיף בלימוד התורה, להוסיף בחיבור לתורת חיים, להוסיף דבקות בתורה, מאות התומכים שהגיעו ביום ראשון הוסיפו עוצמות וכוחות, ועשרות אלפי האנשים שהצטרפו ללימוד קבוע בפניני הלכה, נותנים כוחות להמשיך להתמסר לתורה וללימודה.

ומתוך ההתרגשות והשמחה, האירה לי הפרשה באור יקרות, יש הבנות שאתה מגיע אליהם מתוך מחשבה, ויש הבנות יותר גדולות שמגיעים אליהם מתוך הפגישה עם עוצמות החיים, וההבנה שהתחדדה אצלי בפרשה היא הבנה מתוך החוויה האדירה שחוונו ברגעים אלה ממש.

התורה מתארת את בקשת התרומה מעם ישראל כך:

ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה ה' לאמר, קחו מאתכם תרומה לה' כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה' זהב וכסף ונחושת, ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים, ועורות אילים מאודמים ועורות תחשים ועצי שיטים, ושמן למאור ובשמים לשמן המשחה ולקטורת הסמים, ואבני שהם ואבני מלאים לאפוד ולחושן

יש כאן פניה לכולם, ויש כאן פירוט גדול מאד של חומרים, כלומר, האמירה האלוקית היא שכולם יביאו, וכל אחד יכול להביא כי מי שאין לו זהב, שיביא כסף, ואם אין לו שיביא נחושת, וכך הולכת התורה ומפרטת שלא כדרכה, עוד ועוד חומרים, כך שכל אחד יוכל להיות שותף, כל אחד יוכל להביא.

אך התורה לא מסתפקת בכך, ואומרת שיש אנשים, שייתכן ואין להם מה להביא אך יש להם רצון ויכולת לפעול ולעשות, אז התורה מזמינה אותם לתת מכשירונם:

"וכל חכם לב בכם יבואו ויעשו את כל אשר צווה ה', את המשכן את אהליו ואת מכסהו את קרסיו ואת קרשיו את בריחיו את עמודיו ואת אדניו, את הארון ואת בדיו את הכפורת ואת פרוכת המסך, את השולחן ואת בדיו ואת כל כליו ואת לחם הפנים, ואת מנורת המאור ואת כליה ואת נרותיה ואת שמן המאור, ואת מזבח הקטרת ואת בדיו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך הפתח לפתח המשכן, את מזבח העלה ואת מכבר הנחושת אשר לו את בדיו ואת כל כליו את הכיר ואת כנו, את קלעי החצר את עמודיו ואת אדניה ואת מסך שער החצר, את יתדת המשכן ואת יתדת החצר ואת מיתריהם, את בגדי השדר לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן"

שוב פירוט רחב, המאפשר לכל אחד ואחד לקחת חלק, מי בהבאה ומי בעשייה ומי בשניהם יחד.

ובן התיאור מרנין הלב:

"ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה, ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבה רוחו אתו הביאו את תרומת ה' למלאכת אהל מועד ולכל עבודתו ולבגדי הקודש, ויבואו האנשים על הנשים כל נדיב לב הביאו חח וזם וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש אשר הניף תנופת זהב לה', וכל איש אשר נמצא אתו תכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים ועורות אילים מאודמים ועורות תחשים הביאו, כל מרים תרומת כסף ונחושת הביאו את תרומת ה' וכל אשר נמצא אתו עצי שטים לכל מלאכת העבודה הביאו, וכל אשה חכמת לב בידיה טוו ויביאו מטווה את התכלת ואת הארגמן את תולעת השני ואת השש, וכל הנשים אשר נשא לבן אתנה בחכמה טוו את העזים, והנשיאים הביאו את אבני השוהם ואת אבני המלאים לאפוד ולחושן, ואת הבושם ואת השמן למאור ולשמן המשחה ולקטורת הסמים, כל איש ואשה אשר נדב לבם אתם להביא לכל המלאכה אשר צווה ה' לעשות ביד משה הביאו בני ישראל נדבה"

שאני קורא את הפסוקים אני רואה בדמיוני עשרות אלפים, מביאים, כל אחד ואחד מביא מה שהוא יכול להביא, מביאים האנשים והנשים, מביאים אנשים פשוטים וראשי העם – כולם כולם מביאים.

שנים תמהתי למה תרומות, למה לא באופן ממלכתי, מתקציבים ממלכתיים? האם זה לא יותר מכובד? האם זה מתאים שכל אחד ואחד יתחיל להביא מביתו, את הזהב, הכסף, הנחושת, חלקי בדים, סלילי חוטים, חתיכות עץ וכיו"ב, המראה המופיע בדמיוני זה המוני אנשים כל אחד ואחד הוציא מאוהלו כל מיני חומרים שיש לו, אחד מביא חלק מבגד, השני חלק משמיכה, והשלישית מביאה טבעת מהסבתא... האם זה מכובד? האם זה ראוי?

את אותה השאלה יש מקום לשאול על הזמנת כל האומנים והיוצרים, היה מקום לומר, האם זה מכובד וראוי שכל איש ואשה שחשים שהם יכולים לעשות יבואו ויעשו, לא רק מי שנבחר וראוי, לא רק מי שנבחר, כולם באים ועושים.

אך היום התחוור לי הדבר בצורה ברורה, היום שראיתי את בחורי הישיבה המסורים, את תושבי היישוב האוהבים, את בוגרי הישיבה הנמרצים, את הנערים המדהימים של הישיבה התיכונית, את הבנות המופלאות של האולפנה ועוד רבים וטובים, שיושבים על הטלפונים ומתרימים, שמחים בכל ספר נוסף שילמד בע"ה השנה, לוקחים על עצמם עוד ועוד לימוד, הבנתי – אין דבר שמחבר יותר מלתת, שכולם נותנים, שכולם עוזרים – כולם מתחברים, כולם חשים חלק, המשכן הזה הוא שלנו!

אמרתי לעצמי היום, אמנם 'ביטלנו' תורה שלושה ימים, אבל החיבור שנעשה כאן, ההשתייכות לתורה וללימודה שהתרחשה בימים אלה, לא הייתה יכולה להיות גם באלף שיעורים, כי שכולם לוקחים חלק, משקיעים, תורמים, מתרימים, מעודדים ותומכים, הם הופכים להיות חלק.

הקב"ה רוצה שכולם יהיו חלק, שכולם יהיו מחוברים, כי החיבור הזה, חיבור הלבבות, הוא שבונה את המשכן, הוא שבונה את התורה בעם ישראל.

כל אחד ואחד שתורם מרגיש שמשכן שלו, שהוא חלק ממנו.

השבת היא גם שבת שקלים, וגם פה העניין הוא אותו העניין, מביאים תרומה חדשה, ולא מתקציבי המדינה, אלא מתרומות של כולם, ממחצית שקל של כל אחד ואחד, כי כולם מחוברים לעבודת ה', העובדה שכולם נותנים יוצרת את החיבור, החיבור הזה, הוא שמאפשר לעבודת ה' להיות עבודה שמרוממת את כלל ישראל.

ההזדמנות לתת, היא ההזדמנות להתחבר ולהיות חלק, זה כל כך נפלא לתת.

השבוע נכנס לחודש אדר ב', ואנו הולכים ומתקרבים לפורים, ופורים הוא כולו נתינה, והנתינה הזאת היא משמחת כי היא מחברת, כי היא מאחדת, כי היא גורמת לנו להיות חלק, ואין שמחה יותר גדולה מלהיות חלק מהדבר הגדול והמופלא הזה שנקרא עם ישראל!

יהי רצון שנזכה כולנו, להיות חלק, חלק מלימוד התורה, חלק מהשראת השכינה, חלק מתהליך הגאולה, וכדי להיות חלק צריך לתת, צריך לתרום, צריך להתאמץ להגדיל תורה, ליישב את הארץ, לחזק את האומה!